

Herečka Jitka Josková:

Perná chvílka? Když si kolega nemůže vzpomenout na text

JOSEF KALETÁN

„Asi vám přijel inseminátor!“ vykřikne Jitka Josková dnes na jevišti Slováckého divadla v roli Barbary v komedii 1+2=6 a hledíšte se oříse salvou smíchů. Bude to už postě. Komedie o taxikáři a jeho dvou manželkách, které se nestací divit, co se okolo nich děje, se dnšním dnem začínuje mezi tři nejuspěšnější inscenace Slováckého divadla všech dob. Co si o takové události myslí představitelka jedné z hlavních rolí, zmiňovaná Jitka Josková?

Vzpomenete si na první pocity po přečtení komedie 1+2=6?
Jak na vás tenkrát působila?

Pro mě to byla tenkrát úplně nová herečka zkoušenost. Nepovazují se za komediální herečku, a tak mé pocity byly spíše smíšené. Bála jsem se, jestli to vůbec zvládnu.

Brzobohatý. Výsledkem je muzika ke komedii 1+2=6.

„S Ondrou mě seznámil Jožka Kubánik. Veděl o tom, že Ondra by pro Slovácké divadlo rád něco složil a jednou to v Praze v divadelním klubu vymysleli a rovnou si plácl.“ vzpomíná režisér Robert Bellan.

„Ovšem pozor, já jsem se o tom dozvěděl až potom! Oni se domluvili beze mě. Pak mi jen Jožka předal na Ondru telefonní číslo, ať mu zavolám.“ říká usmívající se režisér Bellan.

„Sešli jsme se pak v jeho studiu a Ondra mi něco zahrál. Ale mně se ty motivy nelíbily. Nehodilo se to k naší hře. Nabídl další, ani ten se mi nezdál, a tak to šlo pořád dokola. Už byl chudák zoufa-

lý. Přicházel s novými a s novými nápady a já jsem pořád nebyl spokojený.“ popisuje těžký vznik hudby režisér.

„Snažil jsem se mu přiblížit svou představu na melodických z televizních seriálů, až jsme se trefili. Simpsonovi. Úplně ožil, i když už bylo okolo půlnoci a hrál a hrál a hrál. A nakonec napsal skvělou muziku.“ raduje se z výsledku režisér Bellan a prozrazuje je jedno tajemství.

„V hudbě zní i Ondrovy texty. A taky se mu povedly. Řekl jsem mu jen slova: taxi, dvě manželky, rodina a on je dal v angličtině dohromady tak, že to vypadá jako text, ale ve skutečnosti jsou to jen volně pospojovaná slova do vět, které nedávají smysl.“

Ve Slováckém divadle se do té doby podobný typ komedii nehrál. Byla práce s režisérem Bellanem v něčem jiná než obvykle?

Já jsem s Robertem spolupracovala pouze u téhle komedie. Role v Rychlých šipech nebo v Blbcích k večeru jsem přebrala po kolegyních, takže to posoudit nemůžu. A v porovnání s ostatními režiséry byla samozřejmě jiná. Každý režisér pracuje jinak, každý má svůj rukopis.

Co bylo pro vás na zkouškách nejtěžší?

Težko se to vysvětluje. Herec by neměl dát divákům najevno, že to, co vzápětí řekne, bude vtipné. Nesmí féj na to nějak připravit, musí to vypadat, že to ani neví. Takže abych odpověděla na otázku – nejtěžší bylo nehrát vtip.

Snímky: archiv divadla

vydářila, a tak jsem šla na premiéru s obavou, aby se to neopakovalo. Jinak už mám mlhu.

Hra 1+2=6 je na repertoáru říctyhodných osm let. Je dnes komedie jiná než v době, kdy měla premiéru?

Osm let se komedie díky reprízám vyvíjela, takže je jiná, ale spíše v detailech je propracovanější. Ověřili jsme si reakce diváků, a při způsobili tomu i načasování vtipy, které mnohdy vznikly nečekaně přímo na jevišti.

Zažila jste během hraní nějakou pernou chvílku?

To, když si Jožka Kubánik i po osmi letech nemůže vzpomenout na text. (smích)

A co veselá historika? Vzpomenete si na nějakou?

Těch byla za tu dobu spousta! Jsou to většínou

momenty, které vzniknou z úplných malíčností, ale popsat se daří těžko. Někteří diváci u toho ale byli a věděli, že zažíváme něco, co jindy v komedii není. To se pozná.

Můžete vůbec v takové komedii improvizovat?

Improvizuujeme ve chvíli, kdy si Jožka Kubánik i po osmi letech nemůže vzpomenout na text!

Slovácké divadlo dokázalo za 70. let své existence jen třikrát uvést inscenace s více než stovkou repríz. Rychlé šipy, Donatela a teď 1+2=6. U všech jste byla. Co na to říkáte?
Je to obdivuhodné. Nikoho z nás by na začátku těchto inscenací nenapadlo, že je tak dlouho budeme hrát.

Co byste komedii popřála do dalších repríz?

Pořád tak hojnou návštěvnost jako doposud.